

Arrest

nr. 164 873 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. HODY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 11 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 45 290 van 23 juni 2010 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 15 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad dat bij arrest nr. 49 513 van 14 oktober 2010 wordt verworpen.

Op 29 september 2010 wordt de aanvraag van 15 juli 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 12 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder rolnummer 85 300.

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 15 juli 2010 ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2013. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 164 872 van 29 maart 2016 het beroep verwerpt.

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“ Bevel om het grondgebied te verlaten
In uitvoering van de beslissing van
W. C., attaché,*

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

B., M. geboren te Grozny op (...)1983, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië3, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven4.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : niet erkend als vluchteling - beslissing dd. 11.02.2010”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekster *in se* betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel “*volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak*” en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Voor zover:

In overweging dat een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoekster betekend werd, met als reden dat ze zich bevindt in het geval voorzien aan art. 7 lid 1ste, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, namelijk dat ze langer in het Rijk verblijft dan de termijn die door de wet bepaald is, in overeenstemming met artikel 6 of het bewijs niet kan leveren dat deze termijn niet overschreden is (niet herkend als politieke vluchteling, beslissing van 11 februari 2010); gezien de beslissing van weigering van in overweging name van haar asielaanvraag die haar op 30 april 2013 betekend werd;

Terwijl:

In overweging dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoeker betekend werd, niet geldig gegrond is;

Dat mijn verzoekster beweert dat door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft;

Dat zij gehouden is de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoekster in overweging te nemen, vooraleer haar, in voorkomend geval een bevel te geven het grondgebied te verlaten, wat hier niet het geval was;

Dat inderdaad, dit bevel het grondgebied te verlaten alleen maar gegrond is op de asielprocedure die door mijn verzoekster in november 2008 ingediend werd en die, sinds 14 oktober 2010 negatief gesloten werd.

Dat mijn verzoekster een aanvraag om regularisatie ingediend heeft gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, die ontvankelijk verklaard werd;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus eerst beschouwd heeft dat de medische reden die door mijn verzoekster aangehaald werden, geldig en ernstig waren;

Dat daarna, deze aanvraag tot regularisatie als ongegrond verklaard werd;

Dat een beroep tegen deze beslissing van ongegrondheid ingediend werd, dat nog steeds hangend is;

Dat dit beroep berust, onder ander op het feit dat de toegankelijkheid tot de gezondheidszorgen in Rusland niet onderzocht werd, en over het feit dat een belangrijk psychiatrisch en therapeutisch werk met mijn verzoekster in plaats gesteld werd;

Dat er een vertrouwensrelatie tot stand gekomen is tussen mijn verzoekster en haar psychiater en tussen mijn verzoekster en haar psycholoog ... relatie die niet verplaatsbaar is.

Dat mijn verzoekster het recht heeft de afloop van dit beroep te kennen

Dat men, ook moet herinneren dat een aanvraag om regularisatie ingediend werd, gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat deze aanvraag steeds hangend is;

Dat mijn verzoekster het recht heeft de afloop van deze procedure te kennen

Dat dit bevel het grondgebied te verlaten haar betekend werd, zonder rekening te houden van haar persoonlijke en administratieve situatie;

Dat dit bevel het grondgebied te verlaten een schending vormt van artikel 8 van het EVRM, in de mate hoe het geen rekening houdt van, het feit dat verzoekster een tweelingzus heeft, Fatima, die met haar in België leeft;

Dat deze twee zusters eng gebonden zijn;

Dat Fatima ook aan gezondheidsproblemen lijdt;

Dat een aanvraag gegrond op artikel 9ter ingediend werd en ontvankelijk verklaard werd;

Dat een aanvraag gegrond op artikel 9bis ingediend werd en ontvankelijk verklaard werd;
Dat men moet vaststellen dat de motivatie van dit bevel het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotyped is;
Dat er geen individualistie is van de situatie van mijn verzoekster;
Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de elementen die hier uiteen gezet zijn;
Dat mijn verzoekster dus de vernietiging vraagt van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;”

3.2 Verzoekster betoogt dat geen rekening is gehouden met de werkelijkheid van haar situatie. Zij heeft met name een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrond verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 27 juni 2013. Zij meent het recht te hebben de afloop van dit beroep te kennen. Daarnaast verwijst zij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen. Verwerende partij heeft deze aanvraag op 7 november 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing heeft verzoekster evenwel ook een beroep ingediend bij de Raad. Dat beroep is nog steeds hangende. Zij meent het recht te hebben de afloop van deze procedure te kennen.

Wat de aanvraag om medische redenen betreft, stelt de Raad vast dat de procedure is afgelopen met het arrest nr. 164 872 van 29 maart 2016. Het beroep is verworpen. Nu verzoekster de afloop van haar beroep kent, toont zij geen belang meer aan bij haar grief.

Waar verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag nog steeds hangende is, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het beroep bij de Raad tegen de beslissing waarbij de aanvraag om humanitaire redenen onontvankelijk is verklaard, heeft bovendien geen automatische schorsende werking.

Ook dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035 en RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoekster betwist niet dat zij langer verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing werd getroffen conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen of een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen die het voorwerp zijn van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken.

Er moet daarnaast worden geduïd dat de formele motiveringsplicht er slechts op gericht is om een vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve beslissing werd genomen en dat dit niet impliceert dat door een bestuur moet worden uiteengezet waarom het van oordeel is dat deze beslissing niet strijdig is met allerhande rechtsnormen of aanvragen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven op basis van welke feitelijke vaststellingen deze beslissing werd genomen en heeft de toepasselijke wetsbepaling vermeld. Aan de formele motiveringsplicht werd dan ook voldaan.

Verzoekster betoogt vervolgens dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat geen rekening is gehouden met het feit dat zij een tweelingzus heeft die met haar in België leeft.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij vast dat verzoeksters tweelingzus eveneens, onder een bijlage 13, op 5 juni 2013 werd bevolen het grondgebied te verlaten nadat ook haar regularisatieaanvraag om medische redenen op 5 juni 2013 ongegrond werd verklaard. Verzoekster zowel als haar tweelingzus dienen bijgevolg het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN